

at det ikke er nogen „selvbestaltet“ Komitee, der har haft med denne Sag at gøre. Delegerede fra samtlige Landboforeninger hele Landet over have valgt fem Medlemmer af Komiteen og givet disse Ret til at supplere sig.

Jeg kender ikke saa meget af Regnskabet som de ærede Medlemmer, der kritiserede det, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg er selvselvfølgelig enig i, at det er et stort Underskud og at det er et højst beklageligt Underskud. Jeg er fremdeles enig i, at hvis Landmandsforsamlingerne herefter maa blive saa dyre, som den seneste har været, er det rigtigst, at Pauserne mellem disse blive lidt større. Men der er en Ting, som jeg ikke ønsker skal være usagt ved denne Lejlighed, og det er, at denne Fremstilling af, hvad vort Landbrug er naaet til, var saa smuk og saa interessant, var en saa betydelig Præstation fra alle Grene af Landbrugets Side, at man maa være glad over at have haft Lejlighed til at se, hvad det danske Landbrug, Nationens Hovederhverv, har udviklet sig til ved Aarhundredets Slutning. Jeg tror, man tør sige, at Resultatet var i højeste Grad til Ære for Landbruget, og det har ogsaa haft sin Betydning, idet Mødet samlede Tilskuere ikke alene fra alle Landets Dele men ogsaa fra en stor Del af de omliggende Lande som Norge, Sverige, Rusland, Tyskland, England, som saa med Beundring paa, hvad det danske Landbrug evnede at præstere. Naar Danmark i saa høj Grad, som Tilfældet er, er henvist til Landbruget som sin Hovedvelstandskilde, har det virkelig sin Betydning at slaa til Lyd for det paa en saadan Maade, at det baade kan høres og ses.

Jeg tvivler ikke om, at det, der i saa Henseende er naaet ved Landmandsforsamlingen i Odense, kan staa ved Siden af Udbyttet af Danmarks Deltagelse i Paris-udstillingen, og det Statistisk, der blev ydet dertil, var — jeg siger ikke for stort — men dog større end Tilskuddet til Landmandsstævnet i Odense. Jeg siger, som sagt, ikke noget til Forsvar for Udgifterne, og hvorledes de Herrer have administreret, det er mig ganske ukendt; men det var ligefra Præsidenten til Sekretæren kyndige og dygtige Folk, der havde med det at gøre, og jeg antager derfor, at man ikke har været i Stand til at naa det smukke Resultat for et væsentlig mindre Beløb. Jeg skal derfor anbefale, at man bevilger det af Udvalgets Flertal tiltraadte Beløb. Jeg havde helst set, at man havde bevilget

hele den Sum, der behøves til at dække Underskuddet.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Juul Rysensteen*): Jeg kan kun erkende den Velillie, hvormed Finansudvalget er gaaet ind paa alle de Bevillinger, som jeg har været nødt til at søge paa Tillægsbevillingsloven. Jeg beklager dog i højeste Grad, at Entreprenøren for Hobro-Banen (Ændringsforslag Nr. 136) ikke har faaet de 10,000 Kr. Jeg erkender selvfølgelig Faren ved den Slags Ting; men jeg har jo oplyst i Finansudvalget, at han var falden for Forhold, som man ikke paa Forhaand kunde overse, idet baade den Jordmasse, han skulde bruge til Opfyldning, og Dæmningen over Hobro Fjord var af en anden Beskaffenhed end antaget. Han kunde ikke se det, idet det laa saa langt nede, at intet Bor kunde have naaet det og Fjorbunden kunde ikke holde, som man havde ventet. Det viste sig, at hvor man troede, der var fast Bund, var der det ikke, og derved væltede Dæmningen. Den paagældende led derved et stort Tab, og det vilde have glædet mig, om Udvalget vilde have taget Hensyn til de givne Oplysninger og givet de 10,000 Kr. paa Grund af de ekceptionelle Forhold; thi ellers var jeg jo ikke kommen med Forslaget. Kunde disse Udtalelser føre til, at man mellem 2den og 3die Behandling tog Spørgsmaalet op igen, skulde det glæde mig meget. — Den ærede Ordfører omtalte ogsaa de 108,000 Kr. (Betænkningens Nr. 8). Ja det er en stor Sum at forlange bagefter, men der var Forhold, som Ministeren ikke kunde overse og maatte staa tvivlsomt for ham. Man havde f. Eks. tænkt sig lavere Arbejdspriser, da Bevillingen blev forlangt, og man havde ikke tænkt sig saa høje Priser paa Kul; hvad der den Gang kostede 25 Kr., maatte man give 31 Kr. for. Paa lignende Maade forholder det sig med Olie og den Slags Ting, man skulde bruge. Det er en Minister umuligt at forudse sligt, og det maa være Ministeren om at gøre ikke at forlange mere end højst nødvendigt paa Forhaand. Det skal jeg bestrebe mig for fremdeles, ligesom jeg har gjort det i Aar, men jeg maa paa den anden Side ogsaa forlange, hvad jeg tror, er nødvendigt, og efter Erfaringerne i Aar haaber jeg ogsaa, at jeg vil faa det. Saa er der de 172,000 Kr. til Høfderne (Ændringsforslag Nr. 126). Den ærede Ordfører anbefalede mig at rejse derop og se, hvorledes Forholdene ere. Det skal jeg gerne gøre, og det er i det hele min Plan